

— επικουρικώς, να ανατρέξει στο σύνολο της την αναρριβιβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεκδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο αναρριβιβιων διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 1, σημείο β', του κανονισμού 207/2009 και το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του.

Όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 8 παράγραφος 1, σημείο β', του κανονισμού 207/2009, ο αναρριβιβιων υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο:

— υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαιο παραλείποντας να εξετάσει δεόντως αν τα εριζόμενα εμπορεύματα τα οποία αφορά η αίτηση προς καταχώριση των σημάτων είναι παρόμοια·

— υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, σημείο β', δεχόμενο ότι υπάρχει ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημάτων·

— υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαιο κρίνοντας ότι η λέξη MARKO είναι το κυρίαρχο στοιχείο του σήματος «Walichnowy Marko»·

— υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαιο παραλείποντας να διευκρινίσει το ενδιαφερόμενο κοινό, ως προς το οποίο υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως, και δεχόμενο ότι υπάρχει μια τέτοια δυνατότητα όσον αφορά την αντίληψη του μέσου Πολωνού καταναλωτή·

— υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαιο παραλείποντας να λάβει υπόψη τη φήμη του σήματος «Walichnowy Marko» και το γεγονός ότι αυτό έχει προτεραιότητα στην πολωνική επικράτεια από το 1995·

— υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαιο παραλείποντας να λάβει υπόψη τον βαθμό της προσοχής του μέσου καταναλωτή των εμπορευμάτων τα οποία φέρουν τα επίμαχα σήματα και το κατά πόσον η προσοχή αυτή μπορεί να περιορίσει τον κίνδυνο συγχύσεως.

Όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο αναρριβιβιων υποστηρίζει ότι στη σκέψη 26 της αναρριβιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως διαπίστωσε ότι ο αναρριβιβιων μόλις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση δήλωσε ότι το σήμα είχε καταχωρηστεί στην Πολωνία από το 1995.

Αναίρεση που άσκησαν στις 12 Απριλίου 2013 οι Vetrai 28 srl, πρώην Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl, κ.λπ. κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 29 Ιανουαρίου 2013, στην υπόθεση T-272/00, Barbini κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-180/13 P)

(2013/C 207/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Αναρριβιβιουσεσ: Vetrai 28 srl, πρώην Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl, κ.λπ. (εκπρόσωποι: A. Vianello, A. Bortoluzzi και A. Veronese, avocats)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Alfredo Barbini srl κ.λπ., Ιταλική Δημοκρατία, Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των αναρριβιβιουσεσών

Οι αναρριβιβιουσεσ ζητούν από το Δικαστήριο:

— να ανατρέξει και/ή να μεταρρυθμίσει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 29ης Ιανουαρίου 2013, στην υπόθεση T-272/00, και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναίρεσεως, οι αναρριβιβιουσεσ προβάλλουν πλάνη περί το δικαιο ως προς την εφαρμογή των αρχών που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση Comitato «Venezia vuole vivere», όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεως της Επιτροπής περί κρατικών ενισχύσεως, αφενός, και όσον αφορά την κατανομή του βάρους αποδείξεως σχετικά με τις προϋποθέσεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

Με την αναρριβιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο δεν συμμορφώθηκε προς όσα είχε κρίνει το Δικαστήριο με την απόφαση της 9ης Ιουνίου 2011, επί της υποθέσεως Comitato «Venezia vuole vivere», με την οποία είχε μεταξύ άλλων αποφανθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής «πρέπει να περιέχει, αυτή καθαυτή, όλα τα αναγκαία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές στοιχεία». Μολονότι, όμως, η απόφαση δεν περιέχει τα αναγκαία στοιχεία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία πλημμέλεια ως προς τη μέθοδο που ακολούθησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, υποπίπτοντας επομένως σε πλάνη περί το δικαιο.

Βάσει των αρχών που διατυπώθηκαν με την απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως Comitato «Venezia vuole vivere», κατά την ανάκτηση, απόκειται στο κράτος μέλος και όχι, επομένως, σε έκαστο δικαιούχο να αποδείξει, κατά περίπτωση, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή παρέλειψε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, να διευκρινίσει τους «όρους» ενός τέτοιου ελέγχου· ως εκ τούτου, ελλείπει στοιχείων δυνάμενων να αποδείξουν, κατά την ανάκτηση, εάν τα πλεονεκτήματα που παρασχέθηκαν αποτελούν κρατικές ενισχύσεις υπέρ των δικαιούχων, η Ιταλική Δημοκρατία, με τον νόμο

αριθ. 228 της 24ης Δεκεμβρίου 2012 (και ειδικότερα το άρθρο 1, παράγραφος 351 επ.) αποφάσισε να αντιστρέψει το βάρος αποδείξεως, αντίθετως προς ό,τι προβλέπει η κοινοτική νομολογία. Κατά τον Ιταλό νομοθέτη, ειδικότερα, δεν αποκείται στο Δημόσιο, αλλά σε κάθε δικαιούχο επιχείρηση των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν με τη μορφή απαλλαγής να αποδείξει ότι τα επίμαχα πλεονεκτήματα δεν νοθεύουν τον ανταγωνισμό και δεν έχουν επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών· ειδικώς, υφίσταται τεκμήριο περί του ότι το παρασχεθέν πλεονέκτημα δύναται να νοθεύσει τον ανταγωνισμό και να έχει επιπτώσεις στο κοινοτικό εμπόριο. Το σύνολο των ανωτέρω αντιβαίνει προδήλως στις αρχές που διατυπώθηκαν με την απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως Comitato «Venezia vuole vivere».

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale di Latina (Ιταλία) στις 12 Απριλίου 2013 — Francesco Acanfora κατά Equitalia Sud SpA και Agenzia delle Entrate

(Υπόθεση C-181/13)

(2013/C 207/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione tributaria provinciale di Latina

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Francesco Acanfora

Καθών: Equitalia Sud SpA — Agente di Riscossione Latina, Agenzia delle Entrate — Ufficio di Latina

Προδικαστικό ερώτημα

Συνιστά, κατά το άρθρο 107 ΣΛΕΕ, η προμήθεια εισπραξής, ύψους 9 % [την οποία πρόβλεπε το άρθρο 17 του ιταλικού ν.δ. 112/1999 πριν τροποποιηθεί], κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά των αμοιβών για την εισπραξη των φόρων και με το κοινοτικό δίκαιο;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Ιταλία) στις 12 Απριλίου 2013 — Anonima Petroli Italiana SpA (API) κατά Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Υπόθεση C-184/13)

(2013/C 207/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Anonima Petroli Italiana SpA (API)

Καθών: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Προδικαστικά ερωτήματα

Ερωτάται:

- 1) Αν η προστασία της ελευθερίας ανταγωνισμού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των επιχειρήσεων, της ελευθερίας εγκαταστάσεως και παροχής υπηρεσιών (όπως προβλέπονται από τα άρθρα 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, 101 ΣΛΕΕ, 49, 56 και 96 ΣΛΕΕ) συνάδει, και αν ναι σε ποιο βαθμό, με εθνικές διατάξεις των κρατών μελών της Ένωσης που ορίζουν κατώτατο κόστος ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, πράγμα που συνεπάγεται ετερόνομο καθορισμό ενός συστατικού στοιχείου του ανταλλάγματος για την παροχή της υπηρεσίας, και συνεπώς του συμβατικού τιμήματος.
- 2) Αν, και υπό ποιες προϋποθέσεις, δικαιολογούνται περιορισμοί των προαναφερθεισών αρχών για λόγους προστασίας του δημοσίου συμφέροντος ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας και αν μπορεί να ενταχθεί στην εν λόγω λειτουργική προοπτική ο καθορισμός κατώτατου κόστους ασκήσεως επιχειρήσεως οδικών μεταφορών, όπως προβλέπει η ρύθμιση του άρθρου 83 bis του ν.δ. 112/2008, όπως αυτή τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε.
- 3) Αν ο καθορισμός του κατώτατου κόστους παροχής της υπηρεσίας, υπό την προαναφερθείσα έννοια, μπορεί να επαφίεται σε προαιρετικές συμφωνίες μεταξύ των κατηγοριών ενδιαφερομένων επιχειρηματιών και, επικουρικώς, σε οργανισμούς των οποίων η σύνθεση χαρακτηρίζεται από ισχυρή παρουσία εκπροσώπων των ιδιωτών επιχειρηματιών του κλάδου, χωρίς προκαθορισμένα σε νομοθετικό επίπεδο κριτήρια.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Ιταλία) στις 12 Απριλίου 2013 — ANCC-Coop Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori κ.λπ. κατά Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti κ.λπ.

(Υπόθεση C-185/13)

(2013/C 207/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσες: ANCC-Coop Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori, ANCD Associazione Nazionale Cooperative Dettaglianti, Sviluppo Discount SpA, Centrale Adriatica Soc coop, Coop Consorzio Nord Ovest Società Consortile arl, Coop Italia Consorzio Nazionale non Alimentari Società Cooperativa, Coop Centro Italia Società Cooperativa, Tirreno Logistica srl, Unicoop Firenze Società Cooperativa, CONAD — Consorzio Nazionale Dettaglianti — Soc. Coop., Conad Centro Nord Soc. Coop, Commercianti Indipendenti Associati Soc. Coop, Conad del Tirreno Soc. Coop, Pac2000A Soc. Coop, Conad Adriatico Soc. Coop, Conad Sicilia Soc. Coop, Sicilconad Mercurio Soc. Coop